

Prezes Rady Ministrów

Donald Tusk

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-129-26

Pan Włodzimierz CZARZASTY
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi
projekt ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką
Filipin o przekazywaniu osób skazanych, podpisanej w Warszawie dnia 8 czerwca
2026 r.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali
upoważnieni Minister Sprawiedliwości oraz Minister Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem
Donald Tusk
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

**o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Filipin
o przekazywaniu osób skazanych, podpisanej w Warszawie dnia 8 czerwca 2026 r.**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Filipin o przekazywaniu osób skazanych, podpisanej w Warszawie dnia 8 czerwca 2026 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel związania Rzeczypospolitej Polskiej Umową

W stosunkach między Rzeczpospolitą Polską (dalej: Polska) a Republiką Filipin (dalej: Filipiny) brak jest umowy regulującej problematykę współpracy prawnej w sprawach karnych, a dotychczasową współpracę, w szczególności w zakresie przekazywania osób skazanych, prowadzoną w oparciu o zasadę wzajemności i przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2026 r. poz. 490, z późn. zm.), dalej: kpk, uznać należy za nieefektywną.

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Filipin o przekazywaniu osób skazanych (dalej: Umowa) obejmuje osoby skazane na karę pozbawienia wolności oraz osoby, wobec których orzeczono środek polegający na pozbawieniu wolności, tj. w przypadku Polski – środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w szpitalu psychiatrycznym. Stąd też wnioskodawca posługuje się w uzasadnieniu terminem „osoba skazana”, w jego rozumieniu określonym w art. 1 pkt 3 Umowy.

Polskie wnioski kierowane do władz filipińskich były dotychczas rozpatrywane z bardzo dużym opóźnieniem, a część z nich, mimo kolejnych monitów, pozostawała bez odpowiedzi. Potwierdzają to wielomiesięczne starania Ministerstwa Sprawiedliwości i Ministerstwa Spraw Zagranicznych o przejęcie z terytorium Filipin skazanego tam na długotrwałą karę pozbawienia wolności obywatela polskiego i umożliwienie mu odbycia jej w Polsce, które nie przyniosły oczekiwanych rezultatów. Poważne problemy we współpracy także w innych zakresach i potrzebę zawarcia dwustronnej umowy międzynarodowej regulującej przekazywanie osób skazanych wskazywały również Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Kuala Lumpur (przed utworzeniem placówki w Manili odpowiedzialna za współpracę polsko-filipińską) oraz Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Manili.

Władze filipińskie stoją na stanowisku, iż zasada wzajemności i przepisy prawa krajowego obu państw nie są wystarczającą podstawą dla przekazania skazanego cudzoziemca do państwa jego obywatelstwa. Wskazują, że byłoby to możliwe wyłącznie w oparciu o przepisy stosownej umowy międzynarodowej. Zawarcie umowy bilateralnej stanowi więc jedyny realny sposób zabezpieczenia interesów obywateli polskich skazanych na terytorium Filipin.

Sytuacja Polaków osadzonych w filipińskich więzieniach i instytucjach, w których przebywają sprawcy przestępstw – osoby z zaburzeniami lub chorobami psychicznymi, jest szczególnie trudna. Organizacja Narodów Zjednoczonych (ONZ) (patrz m.in. zalecenia Komitetu ONZ Przeciwko Torturom z dnia 2 czerwca 2016 r, nr dokumentu: CAT/C/PHL/CO/3 – od tej daty sytuacja nie uległa zasadniczej zmianie) wskazuje na przypadki tortur, nieludzkiego traktowania, przemocy seksualnej wśród osadzonych, krytyczne przeładnienie więzień, niezaspokojenie podstawowych potrzeb osadzonych, w tym miejsca do spania, wentylacji, odpowiedniego żywienia, co prowadzi do szerzenia się chorób zakaźnych, w tym gruźlicy. Ze względu na powyższe, aby chronić z kolei obywateli filipińskich odbywających karę w Polsce, Umowa przewidywać będzie, że osadzony może zostać przekazany jedynie za jego zgodą.

Należy spodziewać się tendencji wzrostowej w liczbie wniosków stanowiących przedmiot Umowy. Z informacji Ministerstwa Spraw Zagranicznych wynika, że rośnie liczba Polaków przebywających na Filipinach zarówno turystycznie, jak i na stałe, a także liczba obywateli Filipin przebywających w Polsce i zasilających polski rynek pracy. Odpowiedzią na rozwój stosunków polsko-filipińskich była decyzja Ministra Spraw Zagranicznych o ustanowieniu dnia 2 stycznia 2018 r. Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Manili (wcześniej jej funkcje realizowała Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Kuala Lumpur).

Filipiny są stroną szeregu umów dwustronnych z zakresu współpracy prawnej w sprawach karnych z państwami należącymi do tzw. zachodniego kręgu prawnego, w tym z Królestwem Hiszpanii (umowy o przekazywaniu skazanych, o pomocy prawnej i o ekstradycji), Konfederacją Szwajcarską, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Stanami Zjednoczonymi Ameryki czy Związkiem Australijskim (umowy o pomocy prawnej i o ekstradycji).

Negocjacje Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Filipin o przekazywaniu osób skazanych (przepisy powołane w niniejszym uzasadnieniu bez bliższego określenia odnoszą się do Umowy) odbywały się drogą dyplomatyczną oraz w sposób bezpośredni i trwały od 2019 r. Zakończone zostały podczas spotkania zespołów negocjacyjnych w Manili w dniach 5–7 listopada 2024 r. Z uwagi na interes wymiaru sprawiedliwości oraz obywateli polskich, w szczególności osadzonych na Filipinach, którzy otrzymają realną możliwość transferu do Polski, celowe jest doprowadzenie do szybkiej ratyfikacji Umowy przez umawiające się Strony oraz wejścia Umowy w życie.

2. Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Jak wskazano wyżej, obecna współpraca w zakresie wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych między Polską a Filipinami odbywa się w oparciu o przepisy kpk i zasadę wzajemności. Umowa w sposób kompleksowy i zgodny z kpk reguluje całość tej współpracy, eliminując co do zasady konieczność odwoływania się do przepisów ustawowych.

Umowa wzorowana jest na przepisach wiążących Polskę umów międzynarodowych:

- a) **dwustronnych**, w tym: *Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Federacyjną Republiką Brazylii o przekazywaniu osób skazanych*, podpisanej w Brasiliu dnia 26 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 1988), dalej: umowa z Brazylią; *Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Peru o przekazywaniu osób skazanych*, podpisanej w Limie dnia 27 maja 2014 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 454), dalej: umowa z Peru; *Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Marokańskim o przekazywaniu osób skazanych*, podpisanej w Rabacie dnia 30 czerwca 2008 r. (Dz. U. z 2013 r. poz. 59); *Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Tajlandii o przekazywaniu przestępców i współpracy w wykonywaniu orzeczeń w sprawach karnych*, sporządzona w Bangkoku dnia 19 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1999 r. poz. 658),
- b) **wielostronnych**, w tym: *Konwencji o przekazywaniu osób skazanych*, sporządzonej w Strasburgu dnia 21 marca 1983 r. (Dz. U. z 1995 r. poz. 279), dalej: Konwencja, wraz z *Protokołem dodatkowym do Konwencji*, sporządzonym w Strasburgu dnia 18 grudnia 1997 r. (Dz. U. z 2000 r. poz. 490), dalej: Protokół.

W Umowie zawarto również przepisy zmierzające do uproszczenia współpracy, ochrony bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej oraz ochrony interesów polskich obywateli.

Dla zapewnienia efektywności, usprawnienia i przyspieszenia współpracy, w Umowie określono m.in. wymogi formalne wniosków i elementy, jakie muszą albo mogą one zawierać, aby mogły zostać sprawnie zrealizowane (art. 5). Ustalono ponadto, że korespondencja odbywać się będzie co do zasady w języku angielskim, co przyczyni się do obniżenia kosztów współpracy i ją ułatwi.

Zasadniczą rolę w obrocie (wysyłanie, przyjmowanie, przekazywanie wniosków i in.) odgrywać będą organy centralne (art. 3 ust. 3), mające uprawnienie do utrzymywania kontaktów bezpośrednich, także w formie elektronicznej, co przyspieszy realizację wniosków (art. 3 ust. 5). Wnioski przekazywane będą w drodze dyplomatycznej, a wszelka inna korespondencja będzie przekazywana bezpośrednio między organami centralnymi (art. 3 ust. 4). Ze strony Polski planowane jest wyznaczenie jako organu centralnego Ministra Sprawiedliwości.

Umowa zawiera gwarancje ochrony interesów i bezpieczeństwa Polski, m.in. przez możliwość odmowy realizacji wniosku, gdyby mogło to naruszyć jej suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny państwa (art. 4 ust. 1 lit. g).

Umowa gwarantuje, że przekazanie osoby skazanej nastąpić może jedynie za jej zgodą wyrażoną dobrowolnie i ze świadomością jej skutków prawnych, co zapewnić mają: ciążący na państwie skazania obowiązek poinformowania każdego skazanego posiadającego obywatelstwo państwa wykonania w sposób dla niego zrozumiały o możliwości przekazania oraz o skutkach prawnych takiego przekazania (art. 5 ust. 1). W związku z tym, że Umowa dotyczy także osób umieszczonych w instytucjach dla osób z zaburzeniami lub chorobami psychicznymi, w art. 4 ust. 1 lit. f wprowadzono zasadę, że w przypadkach, gdy osoba skazana nie jest zdolna do wyrażenia zgody samodzielnie, zgodę tę może wyrazić jej przedstawiciel prawny. W każdym przypadku państwo skazania jest zobowiązane do umożliwienia urzędnikowi konsularnemu państwa wykonania sprawdzenia, czy osoba skazana wyraziła zgodę dobrowolnie i z pełną świadomością jej skutków prawnych (art. 5 ust. 8), co odpowiada rozwiązaniom przyjętym m.in. w Konwencji oraz w umowach z Brazylią i Peru.

Istotny mechanizm gwarancji ochrony praw osoby skazanej przewidziano w art. 7 Umowy, co jest szczególnie ważne ze względu na różne systemy prawa karnego obu Stron, w tym odmienne kary przewidziane za podobne przestępstwa. Przepis ten wprowadza zasady dostosowywania kary orzeczonej na podstawie prawa jednego państwa do kary przewidzianej w prawie drugiego państwa. Zapewniają one, że przekazanie nie doprowadzi do zaostrzenia orzeczonej kary ani pod względem jej rodzaju, ani jej długości, a kara odbyta w państwie skazania zostanie zaliczona na poczet kary odbywanej w państwie wykonania (art. 7 ust. 1, 2 i 6). Wypełniono w ten sposób standardy określone w art. 10 Konwencji, podobne do przyjętych w umowach z Brazylią i Peru.

Art. 7 ust. 9 Umowy nakłada na Strony obowiązek przekazywania sobie wzajemnie informacji, których konsekwencją jest konieczność zaprzestania wykonywania kary, w tym o okolicznościach skutkujących brakiem faktycznej możliwości wykonania kary (ust. 9 lit. c), np. ucieczka skazanego z zakładu karnego w państwie wykonania, jego choroba lub śmierć, a także o okolicznościach prawnych powodujących konieczność zaprzestania wykonywania kary (ust. 11), np. amnestia, zastosowanie prawa łaski wobec skazanego w państwie skazania, zamiana kary na inną.

Koszty przekazania (art. 9) określono w Umowie w sposób standardowo przyjęty w wiążących Polskę dwustronnych umowach międzynarodowych, w tym w umowie z Brazylią. W razie kosztów nadzwyczajnych realizacji wniosku Strony Umowy konsultują się z sobą w celu ustalenia np. kwestii ich podziału (art. 9 ust. 3).

Umowa przewiduje także możliwość dokonania tranzytu osoby skazanej przez terytorium każdej ze Stron w celu przewiezienia jej do państwa trzeciego w celu odbycia kary (art. 8).

Umowa gwarantuje, odpowiadającą standardom europejskim ochronę danych osobowych na każdym etapie realizacji wniosków. Ochronę tę należy oceniać m.in. przez pryzmat zasad sformułowanych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW, dalej: DODO (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 89, z późn. zm.), implementowanej do krajowego porządku prawnego ustawą z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (Dz. U. z 2023 r. poz. 1206).

Ochrona danych osobowych będzie realizowana zarówno w oparciu o przepisy samej Umowy, jak i o przepisy prawa krajowego, w szczególności kpk (np. art. 95b, art. 147 § 2c i 4, art. 148a, art. 181, art. 355 i 360–364) stanowiących uszczegółowienie (w zakresie postępowań karnych, w tym z elementem międzynarodowym) właściwych przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. poz. 483, z późn. zm.) – m.in. art. 31 ust. 3, 47, 51. Mechanizm ochrony danych osobowych w umowach międzynarodowych z zakresu współpracy prawnej w sprawach karnych sensu largo (pomocy prawnej, ekstradycji i przekazywania osób skazanych) z państwami pozaeuropejskimi został opracowany przez Ministra Sprawiedliwości we współpracy z Ministrem do spraw Unii Europejskiej (właściwym do interpretacji prawa Unii Europejskiej, także w zakresie ochrony danych osobowych; na wcześniejszym etapie prac prowadzono konsultacje także z Prezesem Urzędu Ochrony Danych Osobowych). Po raz pierwszy został zastosowany w Umowie między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Argentyńską o ekstradycji, podpisanej w Buenos Aires dnia 5 grudnia 2019 r., ratyfikowanej przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej dnia 4 listopada 2020 r. i oczekującej obecnie na zakończenie procedury ratyfikacyjnej po stronie argentyńskiej.

Ustalony na potrzeby Umowy mechanizm (stosowany już obecnie w oparciu o przepisy kpk) przewiduje, że decyzję o przekazaniu konkretnych danych osobowych, ich zakresie i ewentualnych warunków, na jakich będą one mogły być przetwarzane przez partnera zagranicznego, podejmować będzie organ wymiaru sprawiedliwości, który te dane przekazuje za granicę. Jest on bowiem jedynym podmiotem będącym w posiadaniu odpowiednich informacji i wiedzy umożliwiających

jej podjęcie. Jest to zasada analogiczna do przewidzianej w art. 37 ust 1 lit. b DODO. Decyzję tę organ podejmować będzie, uwzględniając m.in. standardy ochrony praw człowieka, w tym poziom ochrony danych osobowych, wynikający m.in. ze zobowiązań międzynarodowych, przepisów prawa krajowego, oceny odpowiednich instytucji międzynarodowych. Do takiej analizy i oceny zobowiązuje sąd i prokuratora art. 588 § 2 kpk, który stanowi, że „sąd i prokurator odmawiają udzielenia pomocy prawnej i przekazują odmowę właściwym organom obcego państwa, jeżeli żądana czynność byłaby sprzeczna z zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej albo naruszałaby jej suwerenność.”. Nakazuje on badanie każdej czynności procesowej, w tym więc przekazania danych we wniosku albo odpowiedzi na niego, pod kątem klauzuli porządku prawnego – niesprzeczności z przepisami polskiego prawa krajowego oraz zobowiązaniami międzynarodowymi, w tym wynikającymi z instrumentów prawa Unii Europejskiej, Rady Europy i Organizacji Narodów Zjednoczonych. W trakcie negocjacji Strona filipińska została poinformowana o regulacjach z zakresu ochrony danych osobowych obowiązujących w Polsce, a Strona polska – na Filipinach.

Zakres *ratione temporis* stosowania Umowy wyznacza art. 12. Celem wnioskodawcy jest zapewnienie, aby Umowa miała zastosowanie nie tylko wobec obywateli Polski, którzy zostaną skazani po jej wejściu w życie, ale także wobec już odbywających karę na terytorium Filipin. Gwarantuje to, wzorowany na postanowieniach Konwencji oraz umów z Peru i Brazylią, art. 12 ust. 4.

Umowa stanowi jedyną realną szansę na usunięcie zagrożenia życia i zdrowia obywateli polskich aktualnie odbywających karę pozbawienia wolności na Filipinach.

3. Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe, polityczne i prawne związane z wejściem w życie Umowy

Skutki społeczne: Najistotniejszym z punktu widzenia Rzeczypospolitej Polskiej skutkiem społecznym wejścia w życie Umowy będzie przyspieszenie i uproszczenie współpracy z Filipinami. Wesprze to realizację sprawiedliwościowych i resocjalizacyjnych celów prawa karnego i polityki karnej oraz przyczyni się do poprawy stanu przestrzegania prawa, a tym samym bezpieczeństwa obywateli polskich.

Skutki gospodarcze: Ponieważ istotnym i korzystnym skutkiem Umowy będzie usprawnienie współpracy prawnej z Filipinami, co dodatnio przełoży się na prawnokarną ochronę obrotu gospodarczego, zawarcie Umowy wpłynie pozytywnie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, rozwój regionalny oraz na rynek pracy.

Skutki finansowe: Zobowiązania Strony polskiej będą finansowane w ramach limitu wydatków właściwych dysponentów części budżetowych przewidzianych corocznie w ustawie budżetowej dla Ministra Sprawiedliwości (w szczególności koszty tłumaczeń) i Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (koszty konwojów) i nie będą stanowiły tytułu do zwiększenia wydatków. Szacunkowe koszty zadania konwojowego oceniać należy jako około 35 tys. zł (przy następujących założeniach: 3 funkcjonariuszy, 1 osoba konwojowana). Brak jest czynników wskazujących, aby w najbliższych latach liczba zadań konwojowych, a co za tym idzie wydatki budżetu państwa, miały istotnie wzrosnąć. Należy przy tym zaznaczyć, że koszty konwoju obywateli filipińskich przebywających w polskich zakładach karnych do Filipin ponosić będzie Strona filipińska.

Skutki polityczne: Związanie się Umową będzie wyrazem woli kontynuowania i zacieśniania współpracy z Filipinami, które są jednym z ważniejszych państw Azji Południowo-Wschodniej, co pozytywnie wpłynie na polityczną pozycję Polski w tym regionie.

Skutki prawne: Umowa jest zgodna ze standardami międzynarodowymi i z zobowiązaniami Rzeczypospolitej Polskiej wynikającymi z traktatów wielostronnych i dwustronnych. Jest również niesprzeczna z prawem Unii Europejskiej. W związku z tym, że Umowa zawiera przepisy samowykonalne, nie będzie zachodziła konieczność dokonywania zmian w prawie krajowym. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. Umowa będzie stosowana bezpośrednio, mając pierwszeństwo przed kpk.

4. Wyjaśnienie wyboru trybu związania Rzeczypospolitej Polskiej Umową

Umowa podlega ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie (art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 127), ponieważ dotyczy wolności, praw i obowiązków oskarżonych i innych uczestników postępowania karnego (m. in. art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), co stanowi materię ustawową uregulowaną m.in. w kpk.

**UMOWA MIĘDZY
RZECZĄPOSPOLITĄ POLSKĄ
A
REPUBLIKĄ FILIPIN
O PRZEKAZYWANIU OSÓB SKAZANYCH**

Rzeczpospolita Polska i Republika Filipin (zwane dalej osobno „Umawiającym się Państwem”, a łącznie „Umawiającymi się Państwami”),

dążąc do współpracy w przekazywaniu osób skazanych w celu ułatwienia ich resocjalizacji,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1 Definicje

W rozumieniu niniejszej Umowy:

- 1) „państwo wykonania” oznacza Umawiające się Państwo, do którego osoba skazana może zostać albo została przekazana w celu odbycia kary;
- 2) „państwo skazania” oznacza Umawiające się Państwo, w którym nałożono karę na osobę, która może zostać albo została przekazana;
- 3) „osoba skazana” oznacza osobę, na którą nałożono karę, o której mowa w punkcie 4 niniejszego artykułu;
- 4) „kara” oznacza jakąkolwiek karę albo środek polegające na pozbawieniu wolności nałożone przez sąd państwa skazania za popełnienie przestępstwa; oraz
- 5) „orzeczenie” oznacza prawomocną decyzję sądu nakładającą karę, o której mowa w punkcie 4 niniejszego artykułu.

Artykuł 2 Zasady ogólne

Osoba skazana na terytorium jednego Umawiającego się Państwa może zostać przekazana, zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy i prawa krajowego Umawiających się Państw, na terytorium drugiego Umawiającego się Państwa, którego jest obywatelem, w celu odbycia tam kary.

Artykuł 3 Organy centralne

- (1) Każde z Umawiających się Państw ustanawia organ centralny.
- (2) Każde z Umawiających się Państw zawiadamia drugie Umawiające się Państwo w drodze dyplomatycznej i przy zachowaniu formy pisemnej o nazwie organu centralnego, o którym mowa w ustępie 1, oraz o jego adresie, nie później niż w dniu późniejszego powiadomienia, o którym mowa w artykule 12 ustęp 1 niniejszej Umowy.

Umawiające się Państwa zawiadamiają się wzajemnie w ten sam sposób o wszelkich zmianach w tym zakresie.

- (3) Organ centralny wysyła, przyjmuje i w razie potrzeby przekazuje właściwym organom wnioski o przekazanie zgodnie z postanowieniami niniejszej Umowy i swoim prawem krajowym, a także pełni inne funkcje przewidziane w niniejszej Umowie.
- (4) Wnioski o przekazanie i odpowiedzi na nie przekazuje się w drodze dyplomatycznej. Wszelka inna korespondencja jest przekazywana bezpośrednio między organami centralnymi.
- (5) Do celów niniejszej Umowy organy centralne mogą komunikować się ze sobą bezpośrednio w języku angielskim, wykorzystując wszelkie środki komunikacji uzgodnione między sobą.

Artykuł 4 Warunki przekazania

- (1) Osoba skazana może zostać przekazana na podstawie niniejszej Umowy jedynie, gdy spełnione są następujące warunki:
 - a) działanie albo zaniechanie, z powodu którego nałożono karę, stanowi przestępstwo zgodnie z prawem państwa wykonania albo stanowiłoby przestępstwo, gdyby zostało popełnione na jego terytorium, przy czym jego definicja nie musi być identyczna;
 - b) osoba skazana jest obywatelem państwa wykonania. Ustalenia obywatelstwa osoby skazanej dokonuje państwo wykonania zgodnie z jego prawem krajowym;
 - c) w chwili otrzymania wniosku okres kary, jaki pozostał do odbycia, wynosi co najmniej jeden (1) rok albo jest nieokreślony. W wyjątkowych przypadkach, ustalonych przez oba organy centralne, wniosek może zostać przyjęty nawet jeśli część kary pozostała do odbycia jest krótsza niż jeden (1) rok;
 - d) orzeczenie jest prawomocne i w państwie skazania nie toczy się żadne inne postępowanie karne przeciwko osobie skazanej;
 - e) nie nastąpiło przedawnienie wykonania kary zgodnie z prawem któregośkolwiek z Umawiających się Państw;
 - f) zarówno państwo wykonania, jak i państwo skazania oraz osoba skazana wyrażają zgodę na przekazanie. W przypadku braku zdolności osoby skazanej zgodę może wyrazić jej przedstawiciel prawny; oraz
 - g) przekazanie osoby skazanej nie narusza suwerenności, bezpieczeństwa, porządku publicznego lub podobnych interesów któregośkolwiek z Umawiających się Państw.

- (2) Przekazania na podstawie niniejszej Umowy można odmówić, jeżeli osoba skazana nie uiściła grzywnien, kosztów sądowych, odszkodowań o charakterze cywilnym lub kar pieniężnych jakiegokolwiek rodzaju, do czego została zobowiązana w ramach skazania, lub nie zapewniła wystarczającego zabezpieczenia ich zapłaty w sposób zadowalający państwo skazania, chyba że osoba ta została uznana za niewypłacalną.
- (3) Przekazania na podstawie niniejszej Umowy można odmówić, jeżeli istnieje znaczna rozbieżność między karą orzeczoną w państwie skazania a karą dostosowaną w państwie wykonania.

Artykuł 5 Procedura przekazania

- (1) Państwo skazania informuje w sposób zrozumiały osoby skazane będące obywatelami państwa wykonania o przysługującym im prawie do ubiegania się o przekazanie na podstawie niniejszej Umowy oraz o skutkach prawnych takiego przekazania.
- (2) Osoba skazana może wyrazić na piśmie wobec każdego z Umawiających się Państw swoje życzenie, by zostać przekazaną. Powiadomione w ten sposób Umawiające się Państwo niezwłocznie informuje o tym drugie Umawiające się Państwo. Wniosek o przekazanie na podstawie niniejszej Umowy może złożyć każde z Umawiających się Państw.
- (3) Przed złożeniem wniosku o przekazanie państwo wykonania może zwrócić się o dostarczenie informacji zawierających:
 - a) imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia osoby skazanej, jak również jej adres zamieszkania lub adres jej ostatniego pobytu w państwie wykonania, jeśli jest znany;
 - b) opis stanu faktycznego, na podstawie którego została orzeczona kara; oraz
 - c) wymiar kary, część kary już odbytą oraz część kary pozostałą do odbycia, okresy podlegające zaliczeniu osobie skazanej.
- (4) W każdym wniosku o przekazanie państwo skazania przekazuje państwu wykonania następujące informacje:
 - a) opis stanu faktycznego, na podstawie którego została orzeczona kara;
 - b) tekst odpowiednich przepisów prawnych;
 - c) informację określającą wymiar kary, okres kary już odbyty i okres kary pozostały do odbycia, w tym okresy podlegające zaliczeniu osobie skazanej;
 - d) uwierzytelniony odpis orzeczenia ze stwierdzeniem jego prawomocności; oraz
 - e) dokument zawierający zgodę osoby skazanej na przekazanie.

- (5) Państwo wykonania ze swojej strony dostarcza państwu skazania następujące dokumenty:
- a) oświadczenie lub dokument wskazujący, że osoba skazana jest obywatelem państwa wykonania;
 - b) treść odpowiednich przepisów prawnych, z których wynika, że działanie albo zaniechanie, z powodu którego nałożono karę, stanowi przestępstwo zgodnie z prawem państwa wykonania albo stanowiłoby przestępstwo, gdyby zostało popełnione na jego terytorium; oraz
 - c) dokument wskazujący wymiar kary dostosowanej przez państwo wykonania zgodnie z artykułem 7 ustęp 3 niniejszej Umowy.
- (6) Każde z Umawiających się Państw może zwrócić się do drugiego Umawiającego się Państwa o dodatkowe informacje lub dokumenty związane z przekazaniem.
- (7) Wszystkie dokumenty przedkładane zgodnie z niniejszą Umową są sporządzane w języku angielskim lub, jeśli zostały sporządzone w innym języku, dostarczane wraz z tłumaczeniem na język angielski. Żadna forma uwierzytelnienia tych dokumentów nie jest wymagana.
- (8) Państwo skazania zapewnia państwu wykonania możliwość sprawdzenia, czy osoba skazana wyraziła albo cofnęła zgodę na przekazanie dobrowolnie i z pełną świadomością skutków prawnych. Sprawdzenia dokonuje urzędnik konsularny państwa wykonania.
- (9) Umawiające się Państwa niezwłocznie informują się o swoich decyzjach dotyczących wniosków o przekazanie. Decyzja o odmowie wykonania wniosku o przekazanie zawiera przyczynę lub przyczyny takiej odmowy.
- (10) Przekazanie osoby skazanej przez państwo skazania państwu wykonania następuje w uzgodnionym wspólnie czasie i miejscu. Państwo wykonania jest odpowiedzialne za pozbawienie wolności osoby skazanej od momentu jej przekazania, jak również za uzyskanie zezwolenia na tranzyt od państwa trzeciego, jeśli jest to konieczne.

Artykuł 6 Zachowanie jurysdykcji

Państwo skazania zachowuje wyłączną jurysdykcję w zakresie przeprowadzenia postępowania w przedmiocie rewizji, zmiany lub zatarcia skazania.

Artykuł 7 Wykonywanie kary

- (1) Państwo wykonania jest związane rodzajem kary określonym przez państwo skazania, jak również ustaleniami stanu faktycznego wskazanymi w orzeczeniu. Państwo wykonania wykonuje karę tak, jakby została ona orzeczona przez to państwo. Ponadto państwo wykonania nie może zamienić kary orzeczonej w państwie skazania na karę o charakterze majątkowym.

- (2) Państwo wykonania jest związane wymiarem kary orzeczonej w państwie skazania, jeżeli kara ta jest równa albo niższa od górnej granicy wymiaru kary przewidzianej za dane przestępstwo w prawie krajowym państwa wykonania.
- (3) Jeżeli wymiar kary przekracza górną granicę wymiaru kary przewidzianej za dane przestępstwo w prawie krajowym państwa wykonania, państwo to dostosowuje karę do tej górnej granicy. W takich przypadkach stosuje się artykuł 4 ustęp 3 niniejszej Umowy.
- (4) Bez uszczerbku dla ustępu 5 niniejszego artykułu, wykonanie kary po przekazaniu podlega prawu krajowemu i procedurom państwa wykonania, w tym przepisom regulującym warunki odbywania kary pozbawienia wolności lub innej formy pozbawienia wolności.
- (5) Ułaskawienie, amnestię lub zamianę kary na inną może zastosować jedynie państwo skazania zgodnie ze swoim prawem krajowym. Państwo wykonania może jednak zwrócić się do państwa skazania o ułaskawienie, amnestię lub zamianę kary na inną poprzez złożenie wniosku wraz z wystarczającym uzasadnieniem.
- (6) Karę odbytą w państwie skazania zalicza się na poczet kary odbywanej w państwie wykonania.
- (7) Osoba skazana przekazana w celu odbycia kary na podstawie niniejszej Umowy nie może zostać pozbawiona wolności, ścigana ani skazana w państwie wykonania za to samo przestępstwo, za które została skazana.
- (8) Państwo wykonania może, jeżeli zgodnie z jego prawem krajowym, osoba skazana jest nieletnia, traktować ją jako osobę nieletnią niezależnie od jej statusu w prawie krajowym państwa skazania.
- (9) Państwo wykonania informuje państwo skazania:
 - a) gdy kara została wykonana lub uznana za odbytą;
 - b) gdy osobie skazanej udzielono zwolnienia warunkowego; lub
 - c) gdy osoba skazana zbiegła przed wykonaniem kary w całości lub kara jest niewykonalna z innych powodów.
- (10) Państwo wykonania, na wniosek państwa skazania, przekazuje wszystkie informacje żądane w związku z wykonywaniem kary.
- (11) Państwo wykonania zmienia albo zaprzestaje wykonywania kary niezwłocznie po zawiadomieniu go przez państwo skazania o rewizji, zmianie lub zatarciu skazania lub o ułaskawieniu, amnestii lub zamianie kary na inną. Państwo skazania niezwłocznie przekazuje takie informacje państwu wykonania.

Artykuł 8 Tranzyt osoby skazanej

Umawiające się Państwo może, na wniosek drugiego Umawiającego się Państwa i zgodnie ze swoim prawem krajowym, wykonać wniosek o tranzyt osoby skazanej przez swoje terytorium, jeżeli z takim wnioskiem wystąpiło Umawiające się Państwo, które uzgodniło z państwem trzecim przekazanie tej osoby w celu odbycia kary orzeczonej w tym państwie trzecim.

Artykuł 9 Koszty

- (1) O ile organy centralne nie postanowią inaczej, koszty przekazania, w tym konwojowania osoby skazanej i koszty tranzytu, ponosi państwo wykonania. Państwo wykonania może podjąć działania mające na celu odzyskanie od osoby skazanej całości albo części kosztów przekazania.
- (2) Koszty powstałe wyłącznie na terytorium państwa skazania ponosi to państwo.
- (3) Jeżeli wykonanie wniosku wymaga poniesienia nadzwyczajnych wydatków, organy centralne przeprowadzają konsultacje w celu ustalenia zasad i warunków wykonania takiego wniosku, w tym pokrycia związanych z tym wydatków.

Artykuł 10 Stosunek do innych umów międzynarodowych

Niniejsza Umowa nie stanowi przeszkody dla realizacji przez Umawiające się Państwo jego zobowiązań wynikających z innych umów międzynarodowych.

Artykuł 11 Konsultacje i rozwiązywanie sporów

- (1) Organy centralne będą w razie potrzeby konsultować się ze sobą w celu najskuteczniejszego wykonywania niniejszej Umowy. Organy centralne mogą również uzgodnić takie środki praktyczne, jakie mogą okazać się istotne dla ułatwienia wykonywania niniejszej Umowy.
- (2) Wszelkie spory dotyczące interpretacji lub wykonywania niniejszej Umowy będą rozstrzygane w drodze dyplomatycznej.

Artykuł 12 Postanowienia końcowe

- (1) Umowa niniejsza wejdzie w życie 30 (trzydzieści) dni od daty otrzymania późniejszej z pisemnych notyfikacji Umawiających się Państw, przekazanych sobie w drodze dyplomatycznej i informujących o zakończeniu procedur krajowych wymaganych dla wejścia w życie niniejszej Umowy.
- (2) Bez uszczerbku dla ustępu 5 niniejszego artykułu, Umowa niniejsza zostaje zawarta na czas nieokreślony.
- (3) Umowa niniejsza może zostać zmieniona za zgodą obydwu Umawiających się Państw. Zmiany wejdą w życie zgodnie z procedurą określoną w ustępie 1 niniejszego artykułu.

(4) Umowa niniejsza ma zastosowanie do orzeczeń wydanych przed i po jej wejściu w życie.

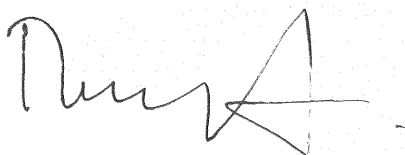
(5) Każde z Umawiających się Państw może wypowiedzieć niniejszą Umowę w dowolnym momencie przez pisemne powiadomienie drugiego Umawiającego się Państwa w drodze dyplomatycznej. W takim przypadku niniejsza Umowa przestaje obowiązywać sto osiemdziesiąt (180) dni od dnia otrzymania notyfikacji.

(6) Państwo wykonania nadal wykonuje, zgodnie z niniejszą Umową, karę nałożoną przez państwo skazania, nawet jeśli niniejsza Umowa przestała obowiązywać.

NA DOWÓD CZEGO, Pełnomocnicy Umawiających się Państw, należycie do tego upoważnieni przez swoje Rządy, podpisali niniejszą Umowę:

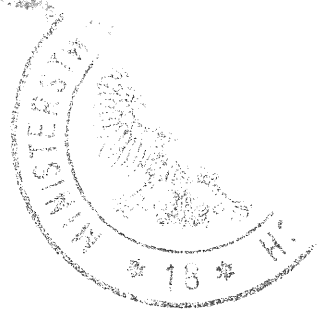
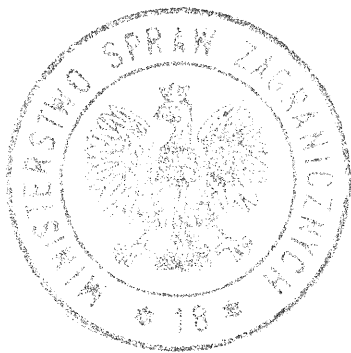
SPORZĄDZONO w...*Warszawie*... dnia ...*8. sierpnia*... 20*26*... w dwóch egzemplarzach, każdy w języku polskim i angielskim, przy czym oba teksty mają jednakową moc.

W IMIENIU
Rzeczypospolitej Polskiej

W IMIENIU
Republiki Filipin

Stwierdzam zgodność
fotokopii z oryginałem/~~odpisem~~

Warszawa, dnia 10.06.2026r

Juchniewicz

Juliusz Juchniewicz
Zastępca Dyrektora
DEPARTAMENT PRAWNO-TRAKTATOWY